

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată
de Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BĂCĂOANU, MANUELA SANDA
Love Story pe Camino de Santiago /
Manuela Sanda Băcăoanu - București : Eikon, 2020
ISBN 978-606-49-0383-9

821.135.1

Coperta: Mihai Catruna

DTP: Claudia Popescu

Editor: Valentin Ajder

Manuela Sanda Băcăoanu

Love Story pe Camino de Santiago

E I K O N

București, 2020

CUPRINS

Capitolul I - Toate drumurile duc la Santiago de Compostela	15
Capitolul al II-lea - Noaptea, prin ploaie, de la Irun la San Sebastian	34
Capitolul al III-lea - Cu adevărat, pe Camino	44
Capitolul al IV-lea - Au, mă dor umerii!..	53
Capitolul al V-lea - Takahito Icishii	62
Capitolul al VI-lea - Ciprian	74
Capitolul al VII-lea - Guernica	79
Capitolul al VIII-lea - Bilbao	93
Capitolul al IX-lea - Pobena	102
Capitolul al X-lea - Cearta	109
Capitolul al XI-lea - El Portaron	116
Capitolul al XII-lea - Cu Sabina, la Santonia	128
Capitolul al XIII-lea - Cu Katya, la Loredo (și cu nebunul, în hambar).....	140
Capitolul al XIV-lea - La Santander, din nou cu Manuela și Ștefan	153

Capitolul al XV-lea - Întâmplări de acum, dar și de demult.....	163
Capitolul al XVI-lea - Santillana del Mar, Zbigniew și alte personaje	174
Capitolul al XVII-lea - Comillas	191
Capitolul al XVIII-lea - San Vicente de la Barquera	204
Capitolul al XIX-lea - Ciprian și Denisa	212
Capitolul al XX-lea - Fatima	219
Capitolul al XXI-lea - Pendueles.....	225
Capitolul al XXII-lea - Pineres de Pria	234
Capitolul al XXIII-lea - Isla - Sare pe gleznă.....	240
Capitolul al XXIV-lea - Capul face, capul trage...	250
Capitolul al XXV-lea - Nu te pui cu norocul omului!.....	258
Capitolul al XXVI-lea - Streaptease la Peon	264
Capitolul al XXVII-lea - Plimbare în doi	269
Capitolul al XXVIII-lea - Aviles – Soto de Luina	278
Capitolul al XXIX-lea - Luarca	285
Capitolul al XXX-lea - Trudi	291
Capitolul al XXXI-lea - Ce și face omul cu mâna lui...	299
Capitolul al XXXII-lea - Mi-Soon	308

Capitolul al XXXIII-lea - Călătorie cu peripeții	317
Capitolul al XXXIV-lea - Năluci pe Camino... ..	327
Capitolul al XXXV-lea - Padron- ușa secretă.....	335
Capitolul al XXXVI-lea - Bum-bum!.....	341
Capitolul al XXXVII-lea - Pierdut în mrejele propriei minți	355
Capitolul al XXXVIII-lea - Unde dai și unde ... crapă... ..	360
Capitolul al XXXIX-lea - Skyathos.....	374
Capitolul al XL-lea - Cina cea de taină.....	382
Capitolul al XLI-lea - Mango, fructul fericirii	391
Capitolul al XLII-lea - Salutări de la Capătul Lumii!	400
Capitolul al XLIII-lea - Din nou, acasă	407
Capitolul al XLIV-lea - Noaptea minții	420
Capitolul al XLV-lea - Nunta.....	429
Capitolul al XLVI-lea - Scrisoare de la Trudi....	434

De aceeași autoare:

ÎNTRU PĂMÂNT ȘI CER PE CAMINO DE SANTIAGO - Editura Eikon – 2017 (ediția a doua)

CÂND SOARELE RĂSARE LA APUS – Editura Eikon - 2017

Capitolul I **Toate drumurile duc la** **Santiago de Compostela**

Dacă în urmă cu trei ani cineva i-ar fi spus că va pleca singură, pe jos, în aventura vieții ei, i-ar fi răs în nas. Ea nu fusese singură nicăieri, niciodată. De unde și până unde dorința și zelul de a parcurge sute de kilometri pe jos, doar așa, de dragul de a-ți rupe pingelele, ar fi spus ea atunci? Ce-i drept, ideea și dorința de a o înfăptui i-au venit mai târziu, abia în urmă cu doi ani, când rămăsese singură, adică fără un soț cu acte.

Pur și simplu, într-o zi ca oricare alta, după o ploaie torențială urmată de un soare intens ce parcă voia să-i șteargă cât mai repede urmele, uscând bălțile înspumate și stropii transparenti aninați de frunzele copacilor, care la fiecare adiere se scuturau în capul trecătorilor, făcându-i pe unii să chicotească, iar pe alții, mai năzuroși, să se scuture bosumflați, și-a dat seama că-și dorește mai mult de la viață. A realizat că s-a săturat să privească zilnic aceleași vitrine anoste în drum spre și venind de la serviciu, că vrea altceva decât o vacanță în care merge până în punctul Z, iar acolo execută un program fix, identic cu al

celorlalți oameni veniți la „distracție”, fără a ieși cumva dintr-un tipar pe care nici măcar nu-și dau seama că-l repetă în fiecare din zilele binecuvântatului concediu, ca apoi să plece acasă mai obosiți decât la venire, cu frustrarea cheltuirii mai multor bani decât aveau programati și cu speranța că anul viitor va fi mai bine, se vor distra mai frumos, într-un loc mai special. Dar, ironia soartei, le e prea lene ca anul viitor să schimbe ceva, e prea complicat ca după ce ani de zile ai făcut mereu aceleași lucruri, să te trezești că vrei să mai vezi și alte locuri, așa că ajung să facă plajă lângă același coș de gunoi, doar că acum multiplicat, din pricina reciclării selective...

Din momentul în care a hotărât să părăsească acel carusel care, în mod inevitabil, o va duce mereu și mereu pe traiectoria lui circulară și de nepărăsit, obligând-o să se „distreze” la fel ca în ultimii 20 de ani, cărând bagaje grele și inutile în locuri cu fiecare an mai exotice, dar toate semănând între ele, singura diferență fiind prețul din ce în ce mai piperat, Dafina s-a trezit ca dintr-un somn adânc, iar faptul că ea singură va face un lucru extraordinar, a repus-o pe linia de plutire. Fiecare clipă care a urmat acelei revelații a închinat-o acestui scop, care, iată, în această clipă, s-a materializat.

Când pleca undeva împreună cu fostul ei soț, era cu totul altceva. Ea nu avea grija biletelor și a rezervărilor, trebuia doar să înghesuie în geamantane tot felul de lucruri, care de care mai nefolositoare, dar să aibă grijă să fie gata la timp. Viața aceea i se pare atât de îndepărtată acum, are

impresia că numai a citit despre ea într-o carte prăfuită, găsită pe raftul unei biblioteci dintr-un mic oraș de provincie, iar acum își amintește doar frânturi, în general întâmplările care i-au adus un strop de fericire.

Pentru o femeie singură nu e tocmai simplu să plece la drum așa, cu minimul necesar călătoriei, să se arunce cu capul înainte într-o adevărată aventură, după cum povesteau toți cei ce fuseseră deja pe Drumul Sfântului Iacob, adică, în spaniolă, Camino de Santiago.

Cu rucsacul greu atârând în spate, Dafina ajunge în stația de autobuz, unde, surpriză, nicio mașină nu se pregătește de plecare; ea ia autobuzul chiar de la capăt de linie, iar faptul că nu e niciunul parcat, nu poate fi de bun augur. S-a străduit să plece devreme de acasă, dar parcă în ultimul minut au apărut tot felul de situații ce trebuiau neapărat rezolvate, a venit vecina să ia cheia pentru a putea să-i ude florile în timp ce ea se va plimba prin lumea largă, pe urmă a venit administratorul ca să citească el personal contoarele de apă, fiindcă luna trecută unii fuseseră nemulțumiți de cantitatea de apă facturată pe apartamentul lor și, în sfârșit, despărțirea de Petrică, marele ei motan galben, a durat mai mult decât se aștepta, acesta nu voia deloc să se desprindă de ea, o ținea strâns cu gheruțele, parcă presimțea că va fi singur în următoarea perioadă de timp, aceeași vecină cu florile fiind responsabilă și cu hrănirea lui.

„Dacă nu vine un autobuz în cinci minute, risc să pierd trenul!” își spune Dafina, simțind

cum stomacul îi urcă în gât. Singurul taximetru din stație dă semne că vrea să plece, așa că, în ultimul moment, se repede spre el de parcă ar fi corabia lui Noe, iar ea, ultima dintre creaturile aflate pe lista celor ce pot fi salvate din Potop.

Un potop în toată regula se năpustește exact în acel moment asupra mașinii în care tocmai urcase, cu tunete bubuitoare și fulgere ce luminează teatral cerul nopții de vară; ștergătoarele fac față cu greu rafalelor de ploaie, chiar dacă sunt la viteza maximă, iar radioul începe să fâsâie, transmisia se întrerupe brusc, pentru câteva secunde. Orașul este de nerecunoscut din pricina puhoaielor de apă care tocmai au inundat străzile, se străduie să-și dea seama unde au ajuns, însă degeaba, doar o piață puternic iluminată o face să recunoască locurile, da, acum știe că va ajunge la timp la gară, de aici nu mai este prea mult de mers.

Când se liniștise în privința trenului, pentru ca totuși ceva să nu meargă bine, simte cum stomacul îi urcă în gât, lumea începe să se învâртеască din ce în ce mai repede, parcă s-ar afla într-un ringhișpil bezmetic, iar ploaia cade din cer, impasibilă și sâcâitoare... Dârele de apă ce se preling pe geamurile din spate și pe luneta taxiului desenează figuri înfricoșătoare, dragoni cu gurile căscate hidos o amenință, iar starea de rău persistă... ah, dacă n-ar ploua atât de tare, i-ar spune șoferului să oprească și ar face pe jos restul drumului.

„Trebuie să rezist, nu știu ce am pățit, probabil e din cauza emoției. Uite, mai este puțin și... am ajuns”. Plătește și coboară din taxi odată cu ultimele picături de ploaie, mari și calde, ce i se

întind pe fața cam palidă, dar hotărâtă să nu se lase înfrântă de primele mici greutateți ale drumului. „Ia uite, n-am plecat bine și deja mi se pun bețe în roate. Dacă aici e greu, printre oameni, în orașul meu, cum va fi acolo, singură, pe cărări pustii? Ce bine era dacă țineam secretă plecarea, acum m-aș fi putut întoarce acasă, lăsam rucsacul lângă ușă și dormeam dusă, până mâine la prânz. Dar nu, eu a trebuit să bat toba, să mă laud la toată lumea cu marea mea expediție. Halal exploratoare, încă n-am ajuns nici în tren și-mi plâng de milă!”

Între timp, ajunsese pe peronul înțesat de lume, credea că va fi singură la trenul de la miezul nopții, lucru care se dovedește a fi complet neadevărat. De fapt, azi a devenit deja mâine, trenul întârzie câteva minute, fapt care iarăși îi produce Dafinei dureri de cap. Profită de timpul rămas până la apariția acestuia pentru a-și verifica încă o dată actele și banii, sunt toate exact acolo unde le-a pus aseară, n-a uitat nimic. Băncile de pe peron sunt ude din pricina ploii care pătrunsese și pe sub copertinele ce ar trebui să apere călătorii de apa ce cade din cer, așa că trebuie să țină rucsacul în spate, acțiune care devine din ce în ce mai grea. Face în minte un inventar rapid al lucrurilor pe care, cu mare atenție, le așezase în rucsac, gândindu-se că trebuie să renunțe la unele dintre ele, deocamdată nu știe la care, deoarece nu va fi în stare să care ore întregi o greutate atât de mare.

Iată că apare trenul, un fel de izbăvire pentru călătorii ce-și țin bagajele în mână, pentru a le proteja de apa ce s-a infiltrat peste tot. Găsește ușor vagonul și cușeta înscrise pe biletul luat acum

aproape o lună, urcă pe prima treaptă, apoi, când să facă al doilea pas, parcă cineva ar trage-o în spate, constată că s-a transformat ad-hoc într-un uriaș hopa-mitică ce și-a pierdut echilibrul, nemaifiind în stare să și-l regăsească. Noroc cu băiatul ce voia să pună piciorul pe treapta vagonului exact în spatele ei, care-i sprijină rucsacul și o ajută să revină la poziția verticală, pe care o pierduse pentru o secundă. Senzația de melc pe care casa-l trage într-o direcție greșită a mai avut-o doar la grădiniță, când s-a încăpățânat să care o ditamai varza, dar atunci a căzut în nas. Cu opinteli și scrâșnete din dinți, iată că, într-un final, ajunge la patul ei; noroc că a luat locul de jos, acum n-ar mai fi fost în stare să facă echilibristică și pe scara ce ar fi dus-o la un loc superior (ca înălțime, nu confort). Sunt doar trei persoane în cușeta cu șase paturi, foarte convenabil, mai puține șanse ca cineva să sforăie, mai apucă să se gândească Dafina, înainte ca somnul s-o îmbrățișeze cu brațele-i voluptoase. Oboseala și emoția plecării au doborât-o în câteva minute; cu toate că de obicei are un somn foarte ușor, auzind orice zgomot, acum nici nu-i pasă că, la fiecare minut, osia vagonului scoate un sunet de mătă în călduri prelungit până la limita suportabilității, iar pe hol, două tinere chicotesc în surdină, amintindu-și de cine știe ce întâmplare hazoasă.

Un zâmbet larg se întinde pe fața femeii aproape trecută de a doua tinerețe, ar spune un observator foarte atent, cu mici riduri la colțurile ochilor și la rădăcina nasului, dar având un corp

de invidiat, care poate rivaliza cu al multor femei, mult mai tinere.

Povestea ei este una aproape banală: o căsnicie eșuată din pricina ambilor soți, acesta a fost verdictul tribunalului. De fapt, o căsnicie care din exterior părea frumoasă și solidă, la fel ca toate poveștile minunate spuse pe rețelele de socializare, dar în interiorul căreia, dacă sapi mai adânc, îți dai seama că nu mai este nimic, sentimentele s-au tot estompat, până au dispărut nu se știe unde, iar plictiseala în doi, devenită rutină, este tot ceea ce a mai rămas dintr-o mare dragoste. În acest context, soțul ei a găsit o distracție extraconjugală, care, după doi ani, s-a transformat în noua lui căsnicie. S-au mai întâlnit de câteva ori după divorț, nu-i poartă pică, se simte bine în pielea ei de „femeie divorțată și cu multe posibilități”, cum a categorisit-o Sorana, prietena ei cea mai bună. Nu vrea să-și mai amintească de perioada divorțului, a fost foarte grea pentru ea, dar acum se simte în stare să treacă la următorul nivel, acela de femeie independentă.

Cei doi copii, Luminița și Luca sunt mari, la casele lor, nu mai au nevoie de ajutor material, iar relația cu ei este una destul de unilaterală, adică ea trebuie să-i sune, să-i întrebe ce mai fac, sau să-i invite la o masă în familie. Tinerii sunt cu ale lor, nu prea le mai pasă de mamele pentru care au rămas tot copii, iar de dădăceala lor, n-au nici timp, nici nevoie. Dafina încearcă să le suplinească absența prin diverse activități, iar acum a găsit cea mai bună metodă de a petrece o vacanță „ca-n filme” pe meleaguri necunoscute și într-un mod cu

totul special, are intenția de a parcurge pe jos în jur de 800 de kilometri, de la Irun până la Santiago de Compostela, străbătând nordul Spaniei, cu dorința de a se depăși pe sine și de a uita de neîmplinirile ultimilor ani. Va merge pe una dintre variantele vestitului pelerinaj la Santiago de Compostela, pe Camino de Santiago, adică Drumul Sfântului Iacob, cea mai frumoasă dintre toate, Camino del Norte, spun cei care au străbătut deja acest traseu.

Hotărârea de a face acest pelerinaj i-a venit brusc, într-o dimineață s-a trezit cu gândul clar în minte, iar de atunci, face planuri pe care, ciudat, Universul a ajutat-o să le ducă la îndeplinire, cu mare ușurință. „Dacă faci ceea ce trebuie, tot Universul completează pentru a te ajuta!”, îi repeta mereu Sorana, iar acum începe să-i dea dreptate. Rucsacul și bocancii i-a găsit la o mare reducere de preț, iar polarul și două tricouri le-a primit cadou de la Sorana. Mai avea nevoie de sac de dormit, însă mare i-a fost mirarea când, într-o după-masă de aprilie, a primit un email de la un mare magazin de articole sportive cum că a câștigat un voucher cadou, pe care s-a și grăbit să-l folosească pentru achiziționarea piesei de rezistență a echipamentului de pelerin.

Celelalte lucruri „neapărat” necesare au fost floare la ureche, dar s-ar părea că acum s-au transformat în kilograme de balast de care trebuie să scape în cel mai scurt timp, dacă se poate, înainte de a începe marșul pe jos.

În legănatul roților de tren, pe nesimțite, iat-o pe proaspăta „peregrina” în devenire ajunsă

la Budapesta, unde trebuie să aștepte câteva ore, pentru a lua un tren spre München. Pe peroane mare vânzoleală, se anunță trenul care trage la linia 2, dar nu se știe din ce pricină, ora plecării e depășită cu 15, apoi 30 de minute...

Foarte ciudat, vede pasageri ce sunt dați jos din tren, unii dintre ei stând în șezut direct pe peron, oarecum în semn de protest. Abia după mai bine de o oră, când trenul se urnește din loc, află și Dafina motivul întârzierii. Toți oamenii aceia care fuseseră dați jos din tren erau imigranți, din Siria și alte țări arabe. Veniseră cu nemiluita în Europa din pricina evenimentelor nefericite din țările lor, crezând că aici vor găsi o viață mai bună. S-ar părea că autoritățile sunt cam depășite de această situație fără precedent, așa că forțele de ordine fac față cum pot.

Compartimentul este plin, toți ceilalți călători sunt tineri care pleacă în vacanță, ei o lămuresc pe Dafina ce și cum e cu imigranții. Pe hol, o aglomerație de nedescris, s-ar părea că nu toți pasagerii clandestini fuseseră dați jos la Budapesta. „Hmm, dacă aș fi aflat, nu cred că aveam curajul să plec de acasă, dar așa, fiind complet în afara acestui subiect, n-am avut nicio strângere de inimă. Vezi, dacă nu mă uit la știri? Habar n-am pe ce lume trăiesc...” Se muștră ea, mai în glumă, mai în serios.

Tinerii coboară după câteva stații, moment în care apare tot un tânăr, însă clar un imigrant, ale cărui singure bagaje sunt un smartphone și o șapcă, pe care o mototolește și o pune sub fund. Îi zâmbește voios Dafinei, aceasta încearcă o

grimasă, apoi el se adâncește în butonarea smartphone-ului, în timp ce femeia stă ca pe ace, nu-i trecuse deloc prin minte că ar putea să călătorească alături de un posibil terorist. (Trăsese cu urechea la ce vorbeau tinerii care tocmai coborâseră).

Peste încă o jumătate de oră, trenul oprește într-o gară mai mare, vagonul e prea în spate și nu vede cum se numește, cert este că holul se umple de jandarmi, care-i dau jos pe toți imigranții ce se mai aflau în tren. Răsuflă în sfârșit ușurată când și imigrantul ei e scos din compartiment, în timp ce-i arunca, din nou, un zâmbet ghiduș.

Parcă staționează prea mult aici, dacă nu pleacă în câteva minute, va pierde legătura de la München la Paris. În sfârșit, după mai bine de o jumătate de oră de așteptare, începe să se urnească ușurel... „Oh, bine că plecăm, mai am o șansă!” se gândește femeia, moment în care, mereu cu zâmbetul pe buze, imigrantul reapare și-și reia locul, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Dafina se simte de parcă ar avea o țeapă în fund, de ce oare a revenit tocmai aici? Nu erau și alte compartimente, cu puține persoane? Sau, poate, a mirosit că sunt și eu străină de aceste meleaguri, s-ar părea că l-am atras ca un magnet. Își privește rucsacul cum stă singurel la bagaje, sperând ca băiatului care s-a adâncit din nou în butonarea telefonului să nu-i vină vreo idee... „Oricum, banii, cardul și actele sunt în borsetă, bine că i-am ascultat pe cei cu experiență, așa pot să am tot timpul cu mine lucrurile cele mai importante, care-mi asigură întoarcerea acasă.”

Peisajele trec grăbite prin fața geamului, dealuri îmbrăcate în toate nuanțele de verde, cu iarbă la poale și păduri de pini și molizi mai spre vârf, o ploaie grăbită de vară împropătează atmosfera cu stropii ei veseli, moment în care, călătorii din celelalte compartimente încep să se alinieze pe hol apropiindu-se de ușa vagonului, probabil pentru că urmează o nouă stație.

Cu pălăria de pai legată de rucsac, borseta la brâu și ochii în patru, părăsește și eroina noastră compartimentul, a fost anunțată stația care urmează, și anume, München. Tânărul zâmbăreț nu are probleme cu bagajele, își îndeasă șapca până pe ochi, dispărând în aglomerația uriașei gări, care poate rivaliza ca dimensiuni cu un aeroport.

Cu toată graba și alergarea pe lângă trenurile oprite pentru a lua călătorii pe nenumăratele linii, Dafina constată că trenul în care trebuia să urce tocmai a plecat, de câteva minute. Nu are timp să se lamenteze, merge repede la biroul de informații, pentru a găsi o altă modalitate de a ajunge la Paris. Da, există una, dar cu patru trenuri. Nu-i nimic, abia n-o să se plictisească... se gândește ea, făcând haz de necaz, așa cum toți românii suntem obișnuiți, încă de mici. Probabil așa suntem structurați genetic, altfel, de ce am fi atât de asemănători în această privință? S-ar putea ca tocmai această genă să ne fi ajutat de-a lungul timpurilor să n-o luăm razna, am răs în loc să plângem și am găsit tot timpul modalități inteligente de a răspunde provocărilor pe care viața ni le-a pus în față.